

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

พากันเก็บความรู้สัก

สรุปทองคำน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๗ มิถุนา ทองคำที่หลอมแล้วได้ ๔๖๒ กิโลกรัม เท่ากับ ๓๗ แท่ง ทองคำที่ยังไม่ได้หลอม ๖ กิโล ๓๔ สตางค์ รวมทองคำที่หลอมแล้ว และยังไม่ได้หลอมเป็น ๔๖๘ กิโล ๓๓ บาท ๒๓ สตางค์ ถ้ารวมกับทองคำ ๓๗ กิโลกรัมที่มอบไปแล้วนั้นเข้าด้วยกันก็เป็น ๕๐๖ กิโล ๓๔ สตางค์ เราได้เป็นขึ้นเป็นอันทุกอย่างนะที่ช่วยชาติคราวนี้ ไม่ได้ทำเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นขึ้นเป็นอันทุกอย่าง ไม่ว่าทองคำไม่ว่าดอลลาร์อะไรเข้าสู่คลังหลวงของเราเป็นขึ้นเป็นอันทุกอย่าง เช่นอย่างที่ว่านี้

ได้เป็นขึ้นเป็นอันทุกอย่าง พาพี่น้องทั้งหลายทำไม่ได้ทำเหลาะแหละ ทำเป็นขึ้นเป็นอันทุกอย่าง เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ได้มาเป็นขึ้นเป็นอันเข้าคลังหลวงของเรา ไม่ได้ทำเหาะๆแหะๆ พอเป็นพิธีพิธีอะไร แล้วประกาศลั่นโลก มีแต่เสียง มีแต่ชื่อ มีแต่ลมปาก นี่ไม่ใช่ลมปาก ต่อยหมัดหนึ่งไม่พอชัดสองหมัดเข้าไป เข้าใจไหมล่ะ อย่างนั้นถึงว่าเอาจริงเอาจังชิตีชาติไม่ใช่ของเล่น เป็นของคนทุกคนในเมืองไทยเรา เวลาช่วยต้องช่วยจริง เวลามันจะจมนั้นก็จมนจริง ๆ ทั้งประเทศจะว่าอย่างไร เวลาช่วยกันต้องช่วยจริงจังชิตี อย่าทำเหลาะๆ แหะๆ นะ ทำอะไรกับชาติของตน กับตัวเองก็ดี กับชาติของตัวเองก็ดี อย่าเหลาะๆ แหะๆ ทำอะไร

ให้มีจริงมีจังทุกอย่างซี ตั้งแต่ต้นไม้มันยังมีเปลือก มีกระพี้ มีแก่น มีรากแก้ว นั้นฟังชิตีนะ เขามีหลักมีเกณฑ์ของเขา ทำอะไรเหลาะๆ แหะๆ ไม่ดี เวลาผลเกิดมาก็อย่างว่า ไม่ค่อยได้พอเป็นที่ปลื้มใจกับเจ้าของผู้ชวนชวยมา เพราะชวนชวยเหาะๆ แหะๆ ไม่จริงไม่จัง เอาจริงเอาจังทุกอย่างเวลาได้มาเป็นที่พอใจๆ นั้นละผลตอบรับกันเป็นที่พอใจ เหตุเหาะๆ แหะๆ ผลก็อย่างว่า

ทองคำคราวนี้ก็ไม่ใช่เล็ก ๆ น้อย ๆ คำว่าช่วยชาติก็ให้เป็นขึ้นเป็นอัน เป็นเครื่องหมายของการช่วยชาติว่าคืออะไร เช่นอย่างทองคำเราเห็นไหมล่ะ ตั้ง ๑๑,๕๐๖ กิโล ฟังเอาชิตี ทองคำเราเข้าคลังหลวงแล้ว สำหรับดอลลาร์เข้า ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า ทำอะไรให้มีเหตุมีผลทุกอย่าง ติดตามให้ได้เหตุได้ผลมา เช่นอย่างว่าดอลลาร์ทำไม่ได้เพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่าเท่านั้น ส่วนทองคำได้อย่างนี้แหละเข้าคลังหลวง ดอลลาร์ได้เพียง ๑๐ ล้านกว่า ก็เพราะเงินไทยไม่พอที่จะช่วยคนไทยทั่วประเทศ จึงดึงดอลลาร์ออกมา ดอลลาร์เลยเข้าคลังหลวงไม่ได้ ถูกเงินไทยดึงออกมาช่วยกัน เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เพราะฉะนั้นดอลลาร์จึงไม่ได้เข้าคลังหลวงนะระยะนี้ เรานั้นแหละเป็นผู้วินิจฉัยพิจารณาแยกออก

ทำอะไรมีเหตุมีผล มีหลักมีเกณฑ์ เราไม่ได้ทำอะไรๆ แหละๆ นะทุกอย่าง เวลาภาวนาก็ให้คิดย้อนหลัง ปลื้มปิติในใจ อย่าให้เกิดความท้อใจห่อเหี่ยวในใจว่า ตนเองท้อแท้ ผลก็ไม่พึงหวัง คือไม่สมหวัง อย่าให้มันมีชิว ทำอะไรพืดลงไปให้มันเต็ม เหนียวๆ เวลาได้ผลพิจารณาย้อนหลังเป็นที่พอใจๆ เหตุหนักผลก็หนัก เหตุเบาผลก็เบา เช่นอย่างภาวนานี้ไม่ได้ตำหนิเจ้าของ ฟังซินะ เวลาออกภาวนาเป็นเวลาเอาจริงเอา จัง เอาเป็นเอาตายจริงๆ เพราะมุ่งต่อมรรคผลนิพพาน มันแน่นอยู่ในหัวใจแล้วว่าต้อง ให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ ให้ถึงนิพพานในชาตินี้เท่านั้น คำว่าเท่านั้นมันเข้าไปแล้วจะ ถอยได้อย่างไรความเพียร

หลังจากไปฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มั่น เวลาอ่านหนังสือพระพุทธเจ้านั่นแหละ ตรัสรู้ธรรม นำประวัติของพระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแสดง แต่ผู้อ่านมีกิเลสมันก็สงสัยๆ แล้วใครจะปลดเปลื้องความสงสัยในมรรคผลนิพพานให้เรา ถ้ามีผู้ปลดเปลื้องเรื่อง สงสัยในมรรคผลนิพพานให้เราแล้วเราจะมอบกายถวายตัวต่อผู้นั้น แล้วจะเอาตายเข้า ว่าเลย นะ พ่อไปก็ไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่นพอดีเลย นั่นแหละคลังแห่งมรรคผล นิพพานอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่น

ไล่เข้าทันทีเลยนะ เหมือนท่านเอาเรดาร์จับไว้เลย พ่อเข้าไปปั๊บนี่เหมือนเป็นคู่ ต่อสู้กันอยู่แล้ว เหนอ ท่านมาหาอะไร นั่นขึ้นแล้ว เหมือนเป็นคู่ต่อสู้ ท่านมาหามรรคผล นิพพานหรือ ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ดินฟ้าอากาศ ไล่ไปหมด ทัวโลกธาตุไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ นั่น ลงตรงนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ใจด้วยจิตตภาวนา เอา ท่านเอาให้ดีนะ ท่านจะไปหาที่ ไหนมรรคผลนิพพานให้เสียเวล่ำเวลา ให้หาที่ใจ เพราะกิเลสอยู่กับใจ กิเลสปิดบังไว้ เปิดกิเลสออกมรรคผลนิพพานไม่ต้องถามจะจำขึ้นมาเลย โห เปิดขึ้นทันทีเลยฟังท่าน เทศน์แล้ว

ต่อจากนั้นก็เอาละ จริงมากนะ พอท่านเปิดทางให้แล้วที่นี้ชัดกันเลย เรียกว่า มรรคผลนิพพานไม่สงสัย แม้กิเลสจะมีเต็มหัวใจก็ตามแต่มรรคผลนิพพานที่จะพึง เกิดขึ้นจากผู้นี้มีไม่สงสัย นั่นละเอาตรงนั้น มันก็ชัดใหญ่เลยละ พ่อแม่ครู อาจารย์มั่นนี่ละเปิดทางให้ นิสัยเราจะว่าทิวี่มันก็ไม่ใช่นะ คือทิวี่มันจะไม่ยอมลงใคร ง่าย ๆ ลงอะไรง่าย ๆ นี้อีกไม่ใช่นะ คือหาเหตุผล เหตุผลควรลงแล้วอย่างไรก็ลง ไม่อยู่ ถ้าไม่ควรลงก็ไม่ว่าท่านว่าเราจะลงได้อย่างไร มันคาราคาซังจะไปลงได้อย่างไร นี้อีกหา เหตุผล

พอเหตุผลลงแล้ว ก็พ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้เปิด เหตุผลลงแล้วชัดกันเลย มรรค ผลนิพพาน เอา เอาเลย คือถ้ามันลักษณะคาราคาซังนี้เราทำอะไรมันก็ไม่เต็มเม็ดเต็ม

หน่วย กำลังวังชามันก็ไม่หนักแน่นถ้ามีลักษณะคาราคาซัง เหมือนเครื่องบินจะร่อนลงก็มีอะไรอยู่สนามเสีย ร่อนลงไปจะเป็นอันตรายทั้งทางเครื่องบินทั้งทางพื้น มันก็ต้องร่อนไปร่อนมา ถ้าสนามบินโล่งมันก็ผิงลงเลย อันนี้ก็เหมือนกัน พอลงใจแล้วเอาละที่นี้ก็ผิงเลยเชียว

นี่ละที่ท่านว่าสวากุขาโต ภควตา ธมฺโม ย่อลงก็ว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ทุกชั้นของธรรมไม่มีปิดบังลึกลับ แน่นนอนทุกชั้น พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วด้วยสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว เอา ดำเนินลงไปมันก็ได้ละซิ เวลาปฏิบัตินี้ให้มันเปิดในหัวใจซิ ธรรมมีอยู่ที่หัวใจจะเกิดจากภาคปฏิบัติ พอปฏิบัติไปปั๊บ เกิดขึ้นมาปั๊บเจ้าของรู้แล้ว และเป็นสมบัติของตนด้วยๆ ในขณะที่รู้ เป็นสมบัติของตนพร้อมๆๆ ไปด้วยเลย ไม่เหมือนความจำ ความจำเรียนไปเท่าไรก็ได้แต่ความจำ ไม่ใช่สมบัติของตนนะความจำ

ความจริงเกิดจากภาคปฏิบัติต่างหากเป็นสมบัติของเรา พอรู้ขึ้นมานี้เป็นของเราแล้วๆ เรื่อยเลยๆ จึงว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียน ปฏิบัติคือดำเนินตาม ผลก็ปฏิบัติแล้วจึงผลงานของตนเป็นลำดับลำดับไปจนทะลุเลย นั่น เมื่อทะลุแล้วก็จะไปถามใคร พูดแล้วสาธุ พระพุทธเจ้าก็พระองค์ที่ได้ตรัสรู้มาแล้ว พระสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มากขนาดไหน พอรู้เหมือนกันแล้วมันไปอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลายแต่เมื่อไร ผางขึ้นเท่านั้นที่อยู่ท่ามกลางกันแล้ว แล้วถามหาท่านทำไมถามหาพระพุทธเจ้า ถามหาพระสงฆ์สาวกทำไม มันเป็นอันเดียวกัน

ก็เหมือนฝนตกลงมาจากบนฟ้า พอมาถึงมหาสมุทรมันก็เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันแล้ว จะไปถามเมฆก้อนไหนฝนเม็ดไหนมาจากเมฆก้อนใด อันไหนเป็นน้ำมหาสมุทร อะไรเป็นเมฆก้อนนั้นก้อนนี้ ไม่ต้องถามมันเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันแล้ว พอตกปักขึ้นมาก็ลงเป็นมหาสมุทร อันนี้พอผางเข้าไปเป็นอันเดียวกันแล้ว อยู่ในท่ามกลางของพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลาย แล้วท่านจะถามกันหาอะไร

ฟังซิธรรมะประเภทนี้ใครมาพูดวะ นี่ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนะ ไม่ได้มาพูดต้นๆ เตาๆ ถ้างได้รู้ประจักษ์ใจแล้วไม่ถามใครเลย ท่านเรียกว่าสนฺทิฏฐิโก รู้ผลงานของตนเองเป็นลำดับๆ จนกระทั่งวาระสุดท้ายขาดสะบั้นกิเลส หหมดแล้วคนละฝั่งแล้ว วิมุตติกับสมมุติ ไม่เคยรู้เคยเห็นก็ตามมันคนละฝั่งมันก็รู้ หัวใจลงได้ขาดจากสมมุติแล้วมันไม่ได้เหมือนอะไรนะ ท่านพูดพอเข้าใจได้เทียบกันได้ก็คือว่า สุญญโต โลก อเวกขสสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสุญญเปล่า คือมันไม่มีอะไรในจิต มันสุญญเปล่าไปหมดเลย ว่างหมดในจิต

ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ปฏิเสธแต่เขาไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับเรา จิตดวงนี้มัน คึกมันคะนองไปว่าอันนั้นเป็นนั่นอันนี้เป็นนี่ พอจิตดวงนี้ขาดจากสิ่งเหล่านั้นแล้วโลก มันว่างทันทีเลย นั่นละกันว่า **สูญญโต โลก** โลกกว้างว่างที่จิต ไม่ยุ่งกับอะไร มันไม่ได้ ว่างที่ไหน ต้นไม้ก็ต้นไม้ว่างได้อย่างไร ศาลาก็เป็นศาลาว่างได้อย่างไร หัวใจว่าง ต่างหาก แล้ววางหมด

ให้พากันจดจำเอานะมาปฏิบัติธรรมดาธรรม อย่ามาหาตั้งแต่เพ่งโทษเพ่งกรรมยก โทษยกกรรมแก่กันและกัน คนนั้นเป็นอย่างนั้นคนนี้เป็นอย่างนี้ พวกนักภวานาทำไมจึง มาหาอย่างนั้นใส่กัน มันฟังไม่ได้นะเราอกจะแตกแล้วอยู่ในวัดนี้ เพราะไม่เคยมี ไปที่ ไหนไม่เคยพูดนินทาภาเลนคนนั้นคนนี่ สำหรับเราเองเราไม่พูด เพราะฉะนั้นถึงจำเข้าไป เลย ทำไมถึงทำอย่างนั้น อย่าทำอย่างนั้นนะ นั่น จากนั้นแล้วหายเจียบไม่พูดไม่นินทา ภาเลนกัน ผิดตรงไหนบอกกันเลย ๆ

นี่นินทาภาเลน คนนั้นเป็นอย่างนั้นคนนี้เป็นอย่างนี้ เจ้าของเป็นยังไงไม่ดู มา เรียนธรรมะมาปฏิบัติธรรมะยังงี้จึงต้องเป็นอย่างนั้น ธรรมะอยู่กับการยกโทษยกกรรม คนอื่นหรือ มันอยู่ที่โทษของเรานั้นนะ มันคึกมันคะนองอยู่ในหัวใจ ดูหัวใจซิ มันติดไป ตรงไหนตีมัน ๆ เข้าไป มันก็หมอบเท่านั้นละซิใจ การปฏิบัติธรรมต้องเป็นอย่างนั้น แล่ สายไปตั้งแต่ภายนอกได้แต่เรื่องแต่ราว มาทะเลาะเบาะแว้งกันไม่เป็นประโยชน์อะไร เลย โธ หนักนะเราอยู่ที่นี่ แยกอยู่ท่ามกลาง ทางนี้เราแยกอยู่ท่ามกลางอกจะแตก แต่สำหรับทางพระเราไม่ค่อยเท่าไร

อย่าว่าเราถูกผู้ยาผู้หญิงนะ นิสัยผู้หญิงนี้ใจใหวาง่ายที่สุด เก็บความรู้สึกได้ยาก นะ เออะอะเปาะเปะออกแล้ว ปากเประปากบอนไปแล้ว ผู้ชายไม่ค่อยออกง่าย ๆ นะ ถ้าออกก็หนัก ผู้ชายไม่เหมือนผู้หญิง อันนี้เราพูดตามหลักธรรมชาติไม่ได้ตั้งใจจะยก โทษผู้หญิงผู้ชาย ก็เลสสิ่งที่จะให้เป็นอย่างนี้มันมีอยู่ด้วยกัน แต่มีการเก็บไว้รักษาไว้ การปล่อยมันออกต่างกัน เก็บความรู้สึกไว้เรื่องราวก็ไม่ค่อยมี ให้พากันเก็บความรู้สึกซิ

อยู่ด้วยกันทำไมจะไม่กระทบกัน ลื่นกับฟันอยู่ด้วยกันมันก็กัดกันเรื่อย บางที เลือดสาดออก ลื่นกับฟันนั้นละกัดกัน แล้วจะไปตำหนิใคร ก็ตำหนิเจ้าของที่เชื่อช่าละซิ สติไม่มีปล่อยให้ลื่นกับฟันมันกัดกัน ถ้าสติดีแล้วลื่นกับฟันก็ไม่กัดกัน อยู่ด้วยกันต่าง คนต่างระมัดระวังรักษาก็ไม่กระทบกระเทือนกันคนเรา ถ้าปล่อยให้เป็นไปตามนั้นกัด ลื่นขาด เข้าใจ เอาละวันนี้สายแล้ว

(หมอรุ่งเรือง ลิ้มไพบูลย์ ทำบุญกับหลวงตา ๑,๐๐๐ บาท) หมอรุ่งเรืองนี่มา เรื่อย มาถวายอยู่เรื่อย ๆ หมอนี้เราพูดตามหลักความจริง หมอเข้าวัดน้อยมาก หมอ ธรรมดาก็มีกิเลสด้วยกัน แต่มันมีอะไร ๆ เข้าไปแฝงก็ได้ทำให้หนาเข้าไปอีก คือทาง

หมอนี่เรียนสรีรศาสตร์ร่างกาย เรียนสรีรศาสตร์คล้ายกันกับพุทธศาสตร์ หมอเรียนสรีรศาสตร์ร่างกายส่วนต่างๆ ตลอดถึงเส้นเอ็นทำงานอะไรต่ออย่างไร หมอจะพิจารณาเรียนนั้นๆ อันนี้มาแก้โรค แก้ส่วนบกพร่องในร่างกาย เส้นเป็นยังไง เนื้อหนังเอ็นกระดูกตอนนั้นๆ เป็นยังไงหมอจะพิจารณาแล้วแก้ไขตัดแปลง แล้วก็หายโรคหายภัย หมอเรียนหาทางแก้ไขให้หายโรคหายภัย เรียนสรีรศาสตร์คล้ายคลึงกันกับพุทธศาสตร์

แต่พุทธศาสตร์นี้เรียนเข้าไปเพื่อรื้อภพหรือชาติ รื้อทุกสิ่งทุกอย่างจากร่างกาย เกสา โลมา นขา ทนต์ ตโจ พิจารณาเข้าไปพังทลายลงหมด ทั้ง เรียกว่าปล่อยวางโดยสิ้นเชิง หมอเรียนสรีรศาสตร์เหมือนกัน แต่แก้กิเลส อันนั้นแก้โรคแก้ภัยต่างกันอย่างไร พุดถึงเรื่องเรียนสรีรศาสตร์ หมอ แต่มันไปทางโลก แก้โรคแก้ภัยไปไม่ได้แก้กิเลส ส่วนสรีรศาสตร์ทางพุทธศาสนานี้แก้กิเลสค้นหาแก้ภพแก้ชาติ ความทุกข์ทั้งหลายจากความเกิดแก่เจ็บตาย แก้ออกหมดโดยสิ้นเชิง ต่างกันเรียนสรีรศาสตร์ทางด้านโลกกับด้านธรรมต่างกัน

เราพูดอย่างนี้เราไม่ได้ตำหนิผู้ใดนะ คือเอาตำรามาพูด พระท่านเดินจงกรมอยู่ ท่านก็พูดแบบธรรม เราตรงไปตรงมา ถ้าเป็นแบบโลกเขาก็ว่า ท่านไม่รักษาสมมุตินิยมอะไรเลย ท่านพูดตรงไปตรงมาเกินไปเขาจะวางใจ แต่ความจริงมันก็เป็นธรรมอยู่แล้ว ท่านเดินจงกรมอยู่ เห็นผู้หญิงคนหนึ่งทะเลาะกับผัว หนีจากผัวผ่านไปทางจงกรมท่านไปเลย ท่านก็เดินจงกรม ตอนนั้นท่านกำลังพิจารณาร่างกายนี้ กำลังเป็นอสุภะอสุภัง เป็นร่างกระดูก เข้าใจไหม มองเห็นอะไรเป็นกระดูกไปหมด จิตถึงขั้นเป็นกระดูกเป็นเนื้อเป็นเอ็นหรือเป็นแดงโรไปหมด นี่ถึงขั้นท่านพิจารณาคน ดูคนดูเป็นหนังเป็นโครงกระดูกไปเลย

ตอนนั้นท่านกำลังพิจารณาอยู่ในขั้นโครงกระดูก ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งทะเลาะกับสามีมันหนีผ่านมา ท่านมองเห็นภายในใจของท่านยังงี้ ท่านมองเห็นข้างนอกมันก็แบบเดียวกัน เป็นโครงกระดูกมา ทีนี้สักเดี๋ยวสามีเขาตามมา เห็นผู้หญิงผ่านไปนี่ไหม ไม่เห็นท่านว่า เห็นแต่โครงกระดูก แน่ เห็นแต่โครงกระดูกผ่านไปนี่ท่านว่า อย่างนั้นนะ บอกว่าเห็นเสียคำเดียวมันก็แล้ว ไซ้ไหม นี่ท่านก็พูดตรงเกินไป นี่เวลาพิจารณาอะไรมันเห็นอย่างนั้นจริงๆ เห็นแต่โครงกระดูก นี่ละอยู่ในขั้นโครงกระดูกเป็นโครงกระดูก ชั้นไหนมองไปปั๊บนี้เห็นเลยๆ จิตมันถึงขั้นนี้จะไปไหน พอถึงขั้นว่างว่างหมด ร่างกายไม่มี พิจารณาเป็นขั้นๆ

การภาวนา ตั้งแต่จับพุทโธมาเป็นคำบริกรรมให้จิตเกาะ จากนั้นก็ค่อยมีความสงบรมเย็นสว่างไสวก็ค่อยขยายตัวออกๆ จนกระทั่งมองเห็นสัตว์เห็นคนเป็นหนังห่อ

กระตุกไปเลยขั้นนี้ จากนั้นก็ว่าง ที่นี้ไม่มี จิตผ่านไปจากขั้นนี้แล้วว่างๆๆ เป็นอวกาศ
จากนั้นก็ว่างถึงนิพพาน มันเป็นขั้นๆ นะการพิจารณา เอาละ ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ